

Sygn. akt I CSK 657/11

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa W. C.

przeciwko G. N. Bank Spółce Akcyjnej w Warszawie

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 lipca 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie skarżący wskazał występowania na jej tle czterech istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze dotyczy dopuszczalności klauzuli umownej, przewidującej prawo do jednostronnej zmiany tabeli opłat i prowizji przez bank przy spełnieniu się kryteriów wskazanych w umowie i określonych przez skarżącego jako nieweryfikowalne przez konsumenta i dające w zasadzie w tym zakresie pełną swobodę bankowi. Kwestia ta nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania, bo stanowi jedynie polemikę z rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego w tym zakresie – co do oceny obiektywizmu określonych w klauzuli okoliczności pozwalających na zmianę tabeli prowizji i opłat. Zauważyć trzeba, że tego rodzaju klauzula umowna nie jest *per se* niedopuszczalna, gdyż z art. 385³ pkt 10 k.c. wynika, że co do zasady dopuszczalna jest klauzula o takiej treści, o ile tylko przewiduje ważne przyczyny uzasadniające dokonanie takiej jednostronnej zmiany. Ocena występowania tych ważnych przyczyn w konkretnym przypadku to kwestia rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy – Sąd Najwyższy w żaden sposób nie może tego abstrakcyjnie określić. Jeżeli skarżący uważa, że dana przyczyna nie jest ważna, to w trybie indywidualnej kontroli klauzuli może też zakwestionować jej indywidualne użycie. Drugie zagadnienie dotyczy tego, czy ważna przyczyna, o której mowa w art. 385³ pkt 10 k.c., to w istocie obiektywny wskaźnik weryfikowalny przez konsumenta. Określenie „ważna przyczyna” celowo ma taką postać, zatem nie jest zasadne zawężanie go do wyłącznie obiektywnego wskaźnika – *de facto* oznacza ono coś więcej i coś mniej. Kwestia ta znów powinna być oceniana w kontekście indywidualnej sprawy. Trzecie zagadnienie dotyczy w istocie tego samego, co drugie i z tych samych względów nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania. Czwarte zagadnienie dotyczy tego, czy

dopuszczalna jest klauzula przewidująca automatyczne przedłużenie ubezpieczenia w umowie konsument – przedsiębiorca. Z art. 385³ pkt 18 k.c. wynika, że co do zasady tego rodzaju klauzule w umowach na czas oznaczony są dopuszczalne, o ile tylko nie zastrzeżono w nich rażąco krótkiego terminu na złożenie przez konsumenta oświadczenia sprzeciwiającego się przedłużeniu umowy. Kwestia nie budzi zatem wątpliwości.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Charakter niniejszej sprawy, działanie powoda *pro publico bono* (w razie uznania tych klauzul za niedozwolone byłoby to rozstrzygnięcie korzystne dla wszystkich klientów banku), rzeczywiste wątpliwości co do dopuszczalności zastosowanych klauzul przemawiają za nieobciążaniem skarżącego kosztami postępowania stosownie do art. 102 k.p.c. (tak też rozstrzygnął Sąd Apelacyjny w odniesieniu do kosztów postępowania apelacyjnego).